

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **G. S.**
státní příslušnost Indie
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, 30. dubna 1682/24
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2023 č. j. KRPT-191073-56/ČJ-2023-070022, o prodloužení doby zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.), prodloužena doba jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odborem

cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 11. 8. 2023 pod č. j. KRPT-191073-52/ČJ-2023-070022, o 90 dnů.

2. Žalobce žalovanému vytkl nedostatečné odůvodnění prodloužení doby zajištění. Dle žalobce je napadené rozhodnutí pouze všeobecné a nezabývá se dostatečně jeho konkrétní situací. Připomenul, že povinností správního orgánu je důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. V napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy správního orgánu vedoucí k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce dále zdůraznil, že za celou dobu zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad. Z rozhodnutí žalovaného vůbec nevyplývá, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění dojde během lhůty prodlouženého zajištění. Žalovaný pouze uvádí, že dobu prodloužení trvání zajištění stanovil s ohledem na předpokládanou složitost přípravy vyhoštění, není však již jasné, jaké úvahy jej dovedly k závěru, že vyhoštění bude možné realizovat právě ve lhůtě 90 dnů. Veškeré dokumenty potřebné pro ověření jeho totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu byly zaslány na Velvyslanectví Indické republiky v České republice a do dne tohoto rozhodnutí neobdržel žalovaný žádné sdělení týkající se stavu ověřování jeho totožnosti a vystavení náhradního dokladu. Zdůvodnění doby prodloužení zajištění není dostatečně určité. Tato doba se váže především na spolupráci s indickým velvyslanectvím, to však nedává žádnou představu časového horizontu, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření jeho totožnosti. Dosavadní postup v řízení spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit jeho vyhoštění. Neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu má relevanci pro hodnocení reálného předpokladu uskutečnitelnosti vyhoštění. Hodnocení, zda je předpoklad vyhoštění reálný, se nezakládá na jistotě, ale na pravděpodobnosti. Stačí tedy, že reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně absentuje a v zajištění nelze pokračovat. To je i jeho případ.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný měl namísto jeho zajištění aplikovat některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž možnosti uložení takovéto alternativy žalovaný posoudil zcela nedostatečně. Nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, kdy příkladem takového přístupu je právě napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se nacházel na území ČR nelegálně. Žalobce zdůraznil, že zde nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Žalovaný nemá dostatečně prokázáno, že by v případě uložené povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval. Žalobce dále uvedl, že ke sledovanému účelu zajištění se úzce váže i přípustná délka jeho trvání, což neznamená, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění lze pokaždé prodlužovat až na maximální dobu zajištění pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit správní vyhoštění. Je tak nezbytné, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností v odůvodnění svých rozhodnutí vyhodnotil, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby, a upřesnil svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu), přičemž musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoli paušálním odhadem.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Citoval skutková zjištění a závěry napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného je zřejmé, že nebyl do dnešního dne oprávněn realizovat správní vyhoštění žalobce z území České republiky vzhledem k tomu, že cizinec stále nedisponuje platným cestovním dokladem. Jak vyplynulo ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, po celou dobu zajištění žalobce aktivně probíhají úkony směřující k ověření totožnosti cizince komunikací s Velvyslanectvím Indie. Totožnost žalobce nebyla doposud ověřena, Ředitelství služby cizinecké policie nebylo doposud informováno o žádném novém vývoji ve věci ztotožnění cizince a vydání náhradního cestovního dokladu, nicméně je reálný předpoklad realizace vyhoštění v době prodloužení doby zajištění podle § 125 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Vydání rozhodnutí o zajištění bylo zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou v rozhodnutí uvedeny.
5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě do 5 dnů od podání žaloby nenavrhł konání ústního jednání. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 10. 2023 č. j. KRPT-191073-56/ČJ-2023-070022 žalovaný podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., prodloužil dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovenou rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, ze dne 11. 8. 2023 pod č. j. KRPT-191073-52/ČJ-2023-070022, o 90 dnů. Co se týká skutkových zjištění, z nichž žalovaný vycházel, a jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí, soud na ně v podrobnostech odkazuje, neboť zcela korespondují s obsahem spisu a jsou správná.
7. Žalovaný vycházel ze zjištění, že dne 28. 7. 2023 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění evidované pod č. j. KRPT-191108-48/ČJ-2023-070022 podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., které nabylo právní moci 15. 8. 2023. Dne 20. 7. 2023 ve 14.32 hodin na linku 158 bylo oznámeno, že ve vnitřních prostorách návěsu s poznávací značkou X, který je součástí motorového nákladního vozidla s tureckou poznávací značkou X bylo nalezeno několik osob cizí národnosti, a to v areálu firmy Lanex na adrese Bolatice, Hlučinská č. p. 93/7. Osoby se nacházely ve vrchní části návěsu na paletách s materiálem. Mezi těmito osobami byl i žalobce. Vzhledem k tomu, že nepředložil žádný cestovní doklad, který by ho opravňoval ke vstupu na území ČR, ani platné vízum či povolení k pobytu na území ČR, byl dne 20. 7. 2023 v 16.30 hodin zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Hlídka OPKPE pořídila na místě události fotodokumentaci a cizince eskortovala na OPKPE Frýdek – Místek k provedení dalších úkonů. Za přítomnosti tlumočníka do hindského jazyka, žalobce čestným prohlášením sdělil své osobní údaje, tedy jméno, příjmení, datum narození a bydliště na území Indie. Na základě těchto skutečností pak bylo 28. 7. 2022 s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. S cizincem byl dále sepsán protokol o výslechu účastníka správního řízení. Cizinec – žalobce sdělil, že je indické státní příslušnosti, od narození žil ve městě Ludhiana Punjab. Je svobodný, cítí se zdravý, léky neužívá. V Indii pracoval jako natěrač. Indii se rozhodl opustit z důvodu nedostatku práce a dluhů. Půjčil si peníze na podnikání a nebyl schopen peníze vrátit. Jeho cílovou zemí je Itálie, kde chce požádat o azyl. Indii opustil 19. 4. 2023. Letadlem cestoval do Rumunska. Peníze na cestu si půjčil. V Rumunsku pracoval necelé dva měsíce, pak mu skončilo vízum. Cestovní pas odevzdal zaměstnavateli. Následně kontaktoval převaděče, který mu nabídl, že za 2 000 Euro jej dostane do Itálie. Potom pro

něho přijelo osobní auto, které jej dovezlo ke kamionu, do něhož nastoupil. Převaděče neviděl. Bylo mu řečeno, že kamion jede do Itálie. V kamionu jel asi 2 dny, pak policie otevřela dveře a on zjistil, že se nachází v České republice. Na otázku správního orgánu, zda mu je známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky do domovského státu, odpověděl, že pokud vrátí peníze, které dluží, tak mu nic nehrozí. Dobrovolně se do Indie vrátit nechce, chce se dostat do Itálie, kde má kamarády. V České republice se ocitl omylem, nechce zde zůstat a nechce zde požádat o mezinárodní ochranu. Je si vědom, že vstoupil na území ČR bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu a ví o možnosti vydání správního vyhoštění. V ČR nemá příbuzné, příp. někoho z rodiny. Nemá zde ani osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Neuvedl žádnou osobu, vůči které by bylo ukončení jeho pobytu na území nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života. V ČR nemá žádné ekonomické vazby. Kulturní a společenské vazby neudrhuje. O vyrozumění zastupitelského úřadu domovské země nežádal.

8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že k datu jeho vydání nebyl oprávněn realizovat správní vyhoštění žalobce z území České republiky vzhledem k tomu, že cizinec stále nedisponoval platným cestovním dokladem.
9. Reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění z území České republiky dle žalovaného existuje, a to ve stanovené době trvání zajištění, a tudíž realizace vyhoštění je reálně možná. Zajištění žalobce bylo prodlouženo právě s ohledem na délku procesu ověřování jeho totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, kterou však zapříčinily prodlevy na straně indických orgánů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také uvedl, že v jednání žalobce shledal rozpor se zájmem společnosti na dodržování podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území České republiky, kdy neoprávněný pobyt a nerespektování povinností mu uložených, je negativním jevem, ohrožující zájem státu na tom, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. Dle žalovaného v daném případě je důvod se domnívat, že žalobce na území České republiky nebude nadále respektovat orgány České republiky. Konstatoval, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Zdůraznil, že žalobce uvedl, že k opuštění domovského státu jej vedla ekonomická situace a jeho cílovou zemí je Itálie. Žalovaný dospěl k závěru, že důvěryhodnost žalobce je oslabena, a proto jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území České republiky bude skrývat, a tím mařit výkon úředního rozhodnutí. Za tohoto stavu a popsanych skutečností vyslovil názor, že uložení zvláštních opatření by bylo neúčelné. Poukázal také na to, že na území se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost či ji měl v péči. Neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce vyhostit a správní vyhoštění je v tomto ohledu potencionálně možné, nic mu nebrání.
10. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

11. Podle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení dobu trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Podle ust. § 125 odst. 1 téhož zákona, doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi, nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
13. Podle ust. § 125 odst. 2 písm. c) citovaného zákona, policie je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 – 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.
14. Podle ust. § 125 odst. 3 téhož zákona, doba trvání zajištění podle odst. 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odst. 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
15. Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný v původním rozhodnutí o zajištění žalobce, stejně jako v tomto posuzovaném vycházel především ze zjištění, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Z jeho výpovědi před správním orgánem plyne, že z Indie odešel z ekonomických důvodů pro nedostatek práce a jeho cílovou zemí je Itálie. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 171/2015-52 se podává, že cizince lze podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistit mj. právě v případě, že jde o nelegálně pobývajícího cizince deklarujícího záměr pokračovat do další země EU. Neopominutelným faktem je, že proces ztotožnění žalobce, které vedly správní orgány ČR společně s orgány Indické republiky, nebyl k datu vydání napadeného rozhodnutí ukončen, protože nebyl žalobci vydán žádný doklad ověřující jeho totožnost. Bez existence takového dokladu tak bylo vyloučeno, aby došlo k nějaké změně, která mohla mít vliv na důvody zajištění žalobce a v důsledku toho i na rozhodnutí o prodloužení zajištění. Jelikož žalobce nedisponoval potřebným dokladem, neuvedl žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na posouzení prodloužení zajištění, tyto skutkové okolnosti případu zůstaly ke dni rozhodnutí žalovaného neměnné a důvody pro trvání zajištění žalobce byly shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění a tyto důvody nadále trvaly. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od doby vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 90/2011-124). Rovněž uvedl, proč vyhoštění nebylo možné realizovat. Své přesvědčení o tom, že vyhoštění bylo v době, o kterou se zajištění prodloužuje, alespoň potenciálně možné, zdůvodnil mj. skutečností, že Velvyslanectví Indické republiky spolupracuje s tuzemskými orgány a je důvodné v dané době předpokládat realizaci vyhoštění (viz rozsudky NSS č. j. 7 As 139/2012-59, č. j. 7 Azs 8/2014-20). Ze správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že nebyl

možný výkon správního vyhoštění, i s přihlédnutím k dalším možnostem prodloužení zajištění a také s přihlédnutím na tvrzení žalovaného ohledně čekání na odpověď správních orgánů Indie, a i s ohledem na přetrvávající důvody zajištění a zkušenosti žalovaného ohledně doby realizace vyhoštění. Z výše citovaného obsahu správního spisu vyplývá zcela jasně, že k datu vydání napadeného rozhodnutí bylo ze strany policie vynaloženo veškeré úsilí a byly učiněny veškeré možné kroky k ověření totožnosti žalobce a k získání cestovního dokladu žalobce. Je zřejmé, že k prodlení docházelo na straně správních orgánů Indie. Soud z důvodů výše uvedených, jak jsou přezkoumatelně uvedeny v napadeném rozhodnutí, shledal naplnění podmínky pro prodloužení doby zajištění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i uvedení důvodu pro prodloužení zajištění žalobce o dalších 90 dnů je dostatečné. Za situace, kdy bylo zjištěno, že žalobce neměl žádnou stálou adresu pobytu na území České republiky, přicestoval zde 20. 7. 2023 ilegálně v prostorách návěsu nákladního vozu, jeho cílovou zemí je Itálie, souhlasí soud se správním orgánem, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by v tomto případě bylo neúčelné.

16. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 02.11.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně